

KAPITOLA 1.

MASO A KREV

Z otvorů vraku vesmírné lodi pomrkávaly hvězdy, jako by chtěly říct – bude to dobré, za chvíli budeš ve své kabině, kde je přitažlivost 0,6 G, dáš si sprchu a budeš přemýšlet, za co utratíš svůj honorář. Ale Manfréd Psota měl strach, že to dobré nebude. Dokonce čím víc vplouval ve svém robotizovaném skafandru do útrob vraku, tím víc se mu zdálo, že to už nebude dobré vůbec nikdy. Přitom by neměl mít důvod v obavám – bez problémů deklamoval větší část prohlídky lodi, dokonce se mu párkrát podařilo opustit naučený text a dodat svému výkladu zdání bezprostřednosti vsuvkami, které si právě vymyslel.

Začal se potit, najednou pocítil všechny nevýhody skafandru – nemohl se poškrábat na levé paži, bylo mu horko, neměl periferní výhled a... Hlavní nevýhoda skafandru ale je, a to si pamatujte, že poté, co si jej oblečete, vás vystrčí z relativního bezpečí kosmoletu do otevřeného vesmíru.

Světlomety zaujaly pozici podle scénáře a vyblily bledé modré světlo – režisérovi se modrá záře Uranu nezdála dost silná – a v něm se dostatečně zřetelně objevila žebra trupu, změř vnitřních kovových trámů, poškozených přepážek a přetrhaných kabelů. Reklamy skončily a ve sluchátkách uslyšel odpočítávání. Osm, sedm, šest... Nalistoval v hlavě stránku třicet tři svého monologu a nejistým

hlasem spustil: „Nacházíme se v prostoru, kde měla marksovská loď motor. Jak vidíte, nic z něj nezbylo. Neexplodoval, podle analýzy styčných ploch se nacházel na svém místě ještě padesát tisíc let po zničení lodi, ale pak motor z jejího nitra vyrazila skála, kterých tady kolem planety obíhají milióny. Nepodařilo se nám jej najít v žádném prstenci, pravděpodobně se dostal na sestupnou dráhu a zanikl v atmosféře Uranu. Proto nevíme přesně, jak byl kosmolet poháněn, ale...“

Zdálo se mu to? Jako by se něco pohnulo na desíti hodinách, a světlomet to nezpůsobil. Byl trochu dezorientován hrou světla a stínů, ale když si vybavil tuto část lodi před dvěma minutami, příčný trám byl sice prohnutý, ale všude stejně široký. Nyní byl k jeho horní části připevněný dráty nějaký předmět.

Uslyšel znepokojený hlas lékaře, ale skoro zanikal v hlasitém bušení srdce. Prostor před ním se zbarvil do růžova, pak do červena a červená barva rychle zaplavila celý hangár. Byl ochrnutý strachem, ze sevřeného hrdla se mu dralo jen nesrozumitelné sípání, jak chtěl volat o pomoc, ale pak si uvědomil, že je v cizí lodi sám, protože průvodce zůstal u obvodového pláště, aby se nepletl do záběru. Kamera zabírala jeho napjatou ustrašenou tvář, šedé oči těkající ze strany na stranu, hnědé vlasy rozcuhané ventilací skafandru – tuctovou tvář muže z lidu, který právě přišel na to, že má problémy.

Zesílení sloupu se opět pohnulo. A po zelené ani stopy.

„Jsem v hajzlu,“ vykřikl Manfréd Psota a pět miliónů posluchačů poskočilo v křeslech nevolí nad tou nekorektností, zatímco dalších pět miliónů se pobaveně usmálo.

Režisér něco důrazně řekl, ale Psota ho nevnímal. Hledal únikovou cestu, hledal kousíček zeleně. Ale nikde nic.

Možná nerozumíte, jak to měl Manfréd Psota s barvami. Nerozuměl tomu ani on sám, ale fakt je, že v šesti letech zjistil udivující věc. Když se ostatní lidé dostanou do nebezpečí života, nevidí ani červenou, která ukazuje, kde se nebezpečí nachází, ani zelenou, která říká, kudy se dostat z ohrožení. Manfréd tyto barvy poprvé spatřil ve čtyřech letech, krátce před tím, než mu César od sousedů prokousl levé zápěstí. Stalo se to u domovních dveří. Pes se mu zbarvil do ruda, pŕlmetrový nazouvák na boty na zeleno. Tehdy mu to nedošlo. Podruhé zažil svoje barevné halucinace, když se o rok později honil s kluky v novostavbě domu, couval a skoro propadl stoupačkami. Jakmile vám jde o život, chápete rychleji, mnohem rychleji. Rudá se mu zjevila pod nohama, zeleně uviděl kabel od vysoušeče, chytil se jej a udržel se na podlaze. Ale teď viděl červenou všude, kam se podíval. Navíc se neznámý předmět pomalu odpoutával od sloupu. Něco mu připomínal. A čím víc chápal, co se s ním v hangáru nachází, tím víc mu to vědomí virtuálně svazovalo ruce.

Převládla v něm fascinace situací, ve které se ocitl – marksovský krab zmasakroval celý brazilský výzkumný tým na Titanu, osm lidí. Pamatoval si všechno o té tragédii, představovala hlavní zprávu po dobu šesti dnů ve všech televizích, konečně, byl to první případ, kdy se lidé setkali s aktivním projevem cizí vesmírné civilizace. Od té doby říkal bulvár marksovskému krabovi „Titanův obětník“, v nějaké nechutné analogii na řecké báje.

A teď je s krabem sám na cizí vesmírné lodi, navíc ve skafandru, do kterého stačí udělat jen malou díрку, aby zemřel. Říkali mu, že skafandr je pancéřový, ale podle záběrů kamer nešťastných Brazilců, které běžely po celou dobu jejich umírání, stříhal krab ocelové tyče, jako by byly z papíru.

Krab se odrazil a s neomylnou přesností mířil přímo k němu. To Manfréda probudilo k činnosti, ale co vlastně mohl dělat? Visel ve vzduchoprázdnu, nohama asi pět metrů od vnějších výztuží lodi. Zmáčkl ovladač ve své dlani, trysky prudce zavyly, poskočil doleva, ale pak počítač skafandru zkorigoval povel na mírnou rychlost. Ale mírná rychlost nestačí, hlupáku, vykřikl v duchu Psota. Opět se ozval režisér, pak lékař... Pořád nebyli v obraze. Ale i kdyby rozuměli tomu, že za chvíli umře, nemohli by pro něj vůbec nic udělat. Byl odkázaný sám na sebe a všude kolem jen červená...

„Haj muro sin tece?“ zakřičel to první, co mu z marksovštiny přišlo na jazyk. Znamenalo to „Kolik je hodin?“ a vůbec se to nehodilo pro tuto příležitost. Částečná znalost jazyka mimozemšťanů mu sice pomohla vyhrát konkurs na reportéra, ale teď ho žalostně zklamala.

Třpytící se oči se rychle blížily, rozeznal plochý trup kraba o průměru jednoho metru, šest nebo osm nohou s kleštičkami na koncích a na druhém kloubu, chvíli se mu zdálo, že odlétl dostatečně daleko, ale krabovo rozpětí bylo nečekaně velké, dotkl se Psoty třetí pravou nohou a ten se roztočil jako dětská káča. Naráz na zbytek pře-

pážky nebyl naštěstí tak silný, protože jej zbrzdily kabely, které ho lizly, ale i tak mu vyrazil dech. Neslyšel žádný neznámý zvuk, jako například unikající vzduch, jen v něm doznívala vibrace kovové desky, které se zachytil rukou. Mohl dýchat, mohl se hýbat. Přinejmenším skafandr vydržel. Neobratně se otočil ve směru, kde se mohl nacházet krab.

Obzor mu rychle vyplňoval talíř těla útočníka, rozeznal i detaily na jeho povrchu, zašlý kov, škrábance na spodní části trupu. Krab dosedl na stěnu a Manfréd se ocitl pod ním.

„Najo hofi jschi et, jsem přítel!“ vykřikl Manfréd. Krab k němu naklonil svoji příď a on zíral do lesklých necitelných očí robota. Pozoroval blížící se pravou přední nohu kraba, tu, kterou krab stříhal své oběti na Titanu, prvním řezem vždy odstříhl polovinu hlavy, a Manfréd se začal smát, až se zakuckával. To robota na chvíli zastavilo, ale za dvě sekundy přiložil kleště své nohy opět na krk oběti.

Psota se pořád smál, nemohl si pomoci. Zdálo se mu, že v této chvíli všechno pochopil, vlastně celý jeho život směřoval k tomu, aby se dostal do hlubin vesmíru, a smysl jeho života představoval nález druhého marksovského kraba. Jak to bylo všechno směšné!

„Hele, hajzle!“ zakřičel se smíchem do očí robota a zespodu kopl nohama do spodního pláště, aby svým slovům dodal důraz. Zavibrovalo to, jiný efekt se nedostavil. „Teď ti něco řeknu! Die, lav, vas, ion, kiv, lat, lat, ion!“

Nevěděl, proč to řekl, snad kvůli slaboučké zelené šmouze v těch místech? Jen přečetl číslice, které měl robot vyražené nad očima. Ale účinek to mělo okamžitý a nečekaný. Robot s každou číslicí tiskl kleště menší a menší silou a na poslední „ion“ povolil stisk, prudce se vztyčil na zadních nohách a asi dvacet sekund nehybně stál. Pak se odrazil a klikatým letem zmizel, odrážeje se od traverz hangáru tak rychle, že se ani při pozdější rekonstrukci události nepodařilo zjistit celou jeho trajektorii. Zmizel a ani vojáci, ani archeologové ho nebyli schopni najít.

I strop tady byl nesympatický, zpevněný obnaženou armaturou. Hleděl na něj každý den dlouho do noci už čtyřicet osm dní, protože nemohl usnout. Nesnášel lodní stravu, umělou gravitaci jen 0,6 G, nesnášel celý vesmír. Naštěstí se Země blížila.

Psota ležel na zádech ve své luxusní kajutě transportní lodi Helvetius a přemýšlel o penězích, které měl dostat, ale dosud nedostal. Možná mu pomůže UICR – mezinárodní svaz reportérů, i když nebyl jeho členem, možná pojišťovna. Každým dnem čekal zprávu, že mu peníze přistály na účtu. A měl by to být pěkný balík – jen za duševní utrpení skoro půl miliónu, pak peníze za interview a dvojnásobný honorář za vlastní reportáž. Když si ale vybavil hmyzí oči kraba ve vraku lodi, nebyl si jistý, zda mu za ten zážitek stály, protože se k jeho obvyklým bolestem hlavy přidala nespavost a zlé sny.

Nesměle zacinkal telefon. Pohnul se, ale přesto rychlým hmatem stačil uchopit sklenku s vodkou, která mu

stála na prsou a na kterou skoro zapomněl. Jako vždy si věděl rady – vyprázdnil ji na jeden doušek, trochu se otřepal z těch padesáti procent alkoholu a promptně na klávesnici na nočním stolku zapnul hlasitou komunikaci.

„Jo?“

„Volá Země, pane Psoto,“ ozval se hlas automatu anglicky. „Přepojuji.“

Odezva trvala jen dvě sekundy.

„Pan Psota? Tady Krejčí z Krejčí a Bond.“

„No, jsem to já, přece jste dostal od mého operátora autorizaci, ne?“ zachraptěl Psota a odkašlal si. „Tak co máte?“

Tuhle firmu před měsícem najal, aby mu tajně prověřila jeho zaměstnavatele.

„Promiňte, pane Psoto, ehm, ještě nikdy jsem nevolal do vesmíru. Proklepli jsme ty lidi ve firmě, kde pracujete, a posílám vám v datové kapsli výsledky – máte tam osoby, se kterými se její zaměstnanci stýkali za poslední týden, a pár dalších, se kterými byli v kontaktu dříve.“

Manfréd Psota zamumlal, že děkuje, a hned jak hovor ukončil, řekl kabinovému počítači, aby mu zobrazil došlé zprávy.

Nechápal, jak se tolik lidí dostalo k jeho spojovému kódu, dřív mu nevolal skoro nikdo, teď byl zavalen nabídkami na spolupráci a komentáři ke své reportáži z vraku lodi. Před dvěma týdny dokonce dostal videozprávu od nějakého sdružení na ochranu robotů, ve které mu hezká brunetka vyčítala, že se choval vůči krabovi agresivně. Ale dnes bylo hledání v hromadě smetí rychlé – zobrazil

si poslední zprávy a v nich snadno našel tu od detektivní agentury Krejčí a Bond.

Už druhé jméno mu zvýšilo tep aspoň o třicet úderů za sekundu – Jiří Kaleta! Měl s jednateli společnosti Real Reports nejvíc hovorů a jedna ze zpráv naznačovala, že právě on společnosti poskytl grant na provozní náklady spojené se Psotovou reportáží.

Zamumlal prostou nadávku a namáhavě se posadil. Promnul si čelo – přestože už vypil skoro tři deci padesátiprocentní vodky, znovu ho rozbolela hlava. Vzpomněl si, co mu po nehodě před patnácti lety radil rodinný psycholog — zaklonit hlavu dozadu a zhluboka dýchat. Pomáhalo to, ale mělo to jeden háček: jak dlouho můžete zůstat v takové poloze? S očima upřenýma ke stropu vstal z postele, ale když po pár krocích narazil na křeslo, zaklel a hlavu sklonil. Bolest se mu zakousla do čelního laloku s ještě větší silou.

A za všechno může Kaleta. Nemohla být náhoda, že vyhrál konkurs na místo lidového reportéra u firmy Real Reports, když ji zřejmě ovlivňoval člověk, s nímž pravidelně sedával v kavárně. Jak mohl být tak hloupý, že si neuvědomil nebyvalou porci štěstí, kterou mu najednou, zničehonic, život naservíroval! Vlastně i ty noviny, ve kterých byl konkurs oznámen, se k němu dostaly Kaletovou zásluhou.

Zavřel oči a promítal si v paměti situaci 23. listopadu 2234. Kaleta odešel na záchod a nechal na stolku mezi nedopitým šálkem kávy, sklenicí a lahvičkou minerálky Evian plastové noviny, které si kdokoliv mohl v kavárně půjčit. Článek v nich zobrazený se jmenoval „Pravdivé

reportáže“ a pojednával o tom, že lidi už nudí odborné výklady, které provázejí televizní spoty. Chtějí slyšet někoho, kdo je stejný jako oni, chtějí znát pocity a názory člověka z ulice. Možná Kaleta věděl, že se vždy zajímal o vesmír a o marksovskou civilizaci, a prostě toho využil.

Psota zavrtěl hlavou, aby se vymanil ze scény, kterou zažil před třemi měsíci a ze které se mu vybavovalo stále víc a víc detailů. To to jeho prokletí podrobně si pamatovat všechno, co zažil. Nejhorší na tom bylo, že s kýmkoliv o své nemoci mluvil, každý říkal, že se nejedná o nemoc, ale dar. V době, kdy měl rodinu, se podrobil několika vyšetřením, ale doktoři zjistili jen to, že je jeho hypermnézie hlubší, než mají lidé s epizodickou pamětí.

Nechápete? Tak si představte, že byste byli v obchodě neprávem obviněni z krádeže, dvacet lidí se na vás dívalo, jak vás odvádí policie, ostuda jako vrata od stodoly, prostě zdrcující zážitek. A přesně stejně zoufalství a bezmoc, jaké jste zakoušeli v obchodě, se vám vybaví i po deseti, dvaceti, padesáti letech. Každý zažil mnoho takových příhod, na které by nejraději zapomněl. Vám se to bez problému podaří, ale Psota je nosil v hlavě a šlo o stejně úmorné břímě, jaké měl středověký trestanec v podobě železné koule u nohy. Stačila malá asociace, a už ta dala vyskočit všem čertům z temného sklepa.

Ovšem vzato z praktické stránky, neměl by Kaletovi spíš poděkovat? Kaleta přece nemohl vědět, že ho posílá na setkání s marksovským krabem, a celkově mu umožnil vydělat si hromadu peněz. Na účtu se mu sice nasbíralo jen padesát tisíc zlatých za rozhovory, které dal jiným reportérům, ale od firmy Real Reports měl dostat

půl miliónu. Ovšem jen virtuální peníze, pohledávku po lhůtě splatnosti. Protože je ještě nedostal, najal si detektiva. Teď si nebyl jistý, zda by ho zprávy detektivní agentury měly zneklidnit, nebo upokojit.

BLÁZNI MEZI NÁMI

Jaro bylo v plném proudu. Dokonce i na náměstí, kde zeleň zastupovalo pouze dvanáct malých čtyřmetrových lip a patrové květináče s pelargoniemi. Lidé se na sebe usmívali, kavárenské zahrádky na chodnicích se rychle plnily těmi, kteří si v centru vyřídili své záležitosti a teď si naplánovali chvilku na relax, nebo stálými zákazníky, kteří očumovali kolemjdoucí nebo četli noviny.

Manfréd Psota patřil ke druhé sortě a teď si po pěti měsících šel poprvé sednout na své místo. Vyšel z náměstí, minul kostel, zastavil se. Ale Kaletu nezahlédl ani u některého z venkovních stolků, ani uvnitř kavárny. Nebyl si jistý, jestli ho chce potkat, nebo ne. Jeho špatné já bylo zklamané, protože se těšilo, jak Kaletovi jednu ubalí, zatímco slušný Psota v něm velel nevyhledávat konflikt. Manfréd se posadil ke třetímu stolku u zdi a spokojeně vydechl. Po čtyřech měsících ve vesmíru a jednom v adaptačním středisku začal mít pocit, že se jeho život vrací do starých kolejí.

„Cože?“ trhl sebou, když si uvědomil, že ho někdo oslovil.

Servírka. Trpělivě čekala, až si ji Psota prohlédne, měla velké oči, dlouhé blond vlasy, typická kráska dnešní doby. Byla nová, a tak nevěděla, co si tady pravidelně dával

poslední dva roky. Přednesl svoji objednávku a servírka odvířila pryč, krátká sukně za ní jen zavlála. Za chvíli se vrátila se šálkem kávy Africa 3 Ultra a pěti decilitry minerální vody Bon, vrt 3, Hamry.

Ve vesmíru plánoval, jak si na Zemi bude dávat lepší značky nápojů, ale jeho zaměstnavatel vyhlásil úpadek a Psota nakonec obdržel vypořádání, které činilo jen tisícinu toho, co měl správně dostat. Vzhledem k tomu, že ho ve vesmíru stále bolela hlava, pročez potřeboval pít opravdu často, padly všechny peníze získané za rozhovory na alkohol, a teď jeho finanční situace vypadala stejně jako před jeho kosmickým dobrodružstvím. Dalo by se říct, že se nejen finančně vrátil na místo, kde už jednou byl.

Rozhlédl se a pomyslel si, že to s ním nedopadlo až tak špatně. Usmál se na sympatickou brunetku, která seděla s kamarádkou u sousedního stolu, ale mladá žena jeho úsměv neopětovala. Psota si rozpačitě prohrábl prořídle vlasy a věnoval chvilku úvahám o svém zevnějšku. Měl by se oholit? Asi ano, mírná zanedbanost už vyšla z módy a v módních magazínech figurovali zase jen perfektně udržovaní muži, kteří navštěvují každý týden kadeřníka, pedikérku a manikérku. Se svými čtyřiceti pěti lety, tuctovým obličejem, šedýma očima, kalhotami, bundou a botami ze supermarketu nemohl čekat, že mu ženy budou opětovat úsměvy. Byl vysoký a štíhlý, ale to zjevně nestačilo zamaskovat nezajímavá místa jeho vzhledu.

„Nazdar, tygře!“ zaslechl a někdo ho plácl po zádech. „Celý svět tě obdivuje.“

Manfréd Psota poznal ten hlas, zpola se zvedl od stolu, zařal pěsti a opřel se jimi o stolní desku. Kaleta se

svalil do křesla naproti němu a přátelsky se zašklebil. Na svých asi šedesát let vypadal zachovale, štíhlý oprsklý prošedivělý blondák se smutkem v modrých očích, na sobě pohodlné letní velurové sako hořčicové barvy, plan-davé béžové kalhoty z biobavlny, na první pohled libový frajírek.

„Ty malý hajzlíku... Vím všechno, byla to tvoje práce, že jsem skončil u Uranu!“ vyštěkl a opovržlivě se na Kaletu zadíval.

Chvilí nehnutě stál, ale pozice byla značně nepohodlná. Nakonec mávl rukou, že si raději přisedne. Vstal a rozhlédl se, ale všechny stolky byly obsazené.

„Sedni si, Fredíku, je to už za námi. Co mám říkat já, přišel jsem o firmu.“

Psotu tak ohromila bezostyšnost Kaletova postoje, až se musel posadit.

„A okradl jsi mě o šest set tisíc, nejmíň! Zasloužíš si...“

„No, co si zasloužím?“

Psota už se nedokázal ovládnout, natáhl se a chytil Kaletu za krk. Okamžitě začala houkat kamera z protějšího domu.

„Do prdele,“ zašeptal Psota, pustil Kaletu a posadil se.

Policista byl nedaleko, takže přišel za půl minuty. Kamera na jeho přilbě identifikovala Psotu a informovala ochránce pořádku o všech Psotových nepromlčených pře-stupcích. Přistoupil k jejich stolku.

„Pane Psoto, dopustil jste se nezákonného chování. Je mou povinností předvést vás před soudce.“

Kaleta na strážníka upřel své modré oči a usmál se: „Pane policisto, nesprávně interpretujete záběr kamery.

Já jsem se necítil napaden a vznáším protest proti obvinění.“

Policista chvíli poslouchal, co mu do sluchátek říká velitel hlídky, a pak kývl hlavou.

„Jak si přejete, pane Kaletu. Obvinění je smazáno. Přeji pěkný den.“

Kaletu se na Psotu zašklebil: „No tak vidíš, starý pardále, zase jsem ti pomohl.“

„To snad není možný,“ zamumlal Psota vztekle. Chvíli seděl bez hnutí a civěl na uhlazeného obstarožního blondáka před sebou s tváří pokrytou vráskami, pak se natáhl k sousednímu, již neobsazenému stolku pro noviny. Byly z plastiku, předchozí host si na nich zobrazil bulvárni zpravodajství s megalomanským titulkem „Vše, co potřebujete vědět“. Upřel pohled na článek o zemětřesení a vulkanické činnosti uprostřed Tichého oceánu, rozhodnut Kaletu ignorovat.

Nová servírka Kaletu znala a donesla mu jeho exkluzivní kafe James Bond, blend No. 8, a minerálku Vichy.

Seděli pět minut bez jediného slova, otrava na druhé straně stolku se nevinně rozhlížel a labužnický popíjel kafe, až to Psota nevydržel, položil noviny na stůl a řekl:

„Proč jsi to udělal?“

„Co myslíš?“ nepochopil Kaleta.

„Vím, že stojíš za firmou TVNM, ale nechápu, proč jsi měl chtít dostat do vesmíru.“

„Je to na tebe moc složitý, nerozuměl bys tomu.“

„Zkus to!“ nedal se odbýt Psota.

Kaletovi se do vysvětlování zjevně moc nechtělo. Zavrtěl se v křesle, poškrábal se na tváři.

„Je to takhle – cítím se ohrožený. No, a hledal jsem způsob, jak zvýšit svoji šanci na přežití.“

„Co to má společného se mnou?“

„Nejprve si uvědom, že existuje teorie o šťastných lidech. Jsou to ti, kteří mají v životě víc štěstí než ostatní. Určitě jsi slyšel o někom, kdo vyhrál milióny v loterii, kdo přežil jako jediný z tisíce nějakou katastrofu, kdo vydělal na transakcích, kde jiní prodělali. No, a já jsem hledal lidi, kterým se zadaří ne jednou, dvakrát v životě, ale kterým se daří nepřetržitě. Hledal jsem děti Štěstěny.“

Manfréd se na Kaletu podíval trochu udiveně:

„Ale to se jen tak říká, že je někdo dítětem Štěstěny. Lidi si navymýšlejí plno legend a zkazek.“

„Nejsou to jen legendy, některým lidem se daří neustále, aniž to má viditelnou příčinu. Slyšel jsi přece o Marcelinu Bryantovi – vyhrál půl miliónu zlatých, přežil potopení cruiseru v Karibiku a dokázal uniknout lupičům, kteří zabíjeli své oběti. Nebo Christina Pritchardová – tři výhry...“

„Je normální, že existují lidi, kterým se daří víc, a lidi, kterým se daří méně – jde o počet pravděpodobnosti a Gausovu křivku,“ nesouhlasil Manfréd.

„Ty si vážně myslíš, že všichni lidé mají takové štěstí jako ty? Mám program, který dělal statistiku podle zpráv na síti a z policejních hlášení ve třiceti státech za poslední dva roky. Ty jsi prostě světová jednička.“

Psota se rozhlédl a unaveně vzdechl.

„Nějak to štěstí, které mě podle tebe potkalo, nevidím. Žiju v zapadákově, v azylovém domě, a nemám ani auto.“

„Tak to přece nemůžeš brát. Vycházej ze situací, které jsi přežil.“